

Soldaterna från söder

Bakom mig på muren står Visbys stadsbor och stirrar förskräckt på oss bönder. Helt plötsligt kommer en pil i en susande hastighet och träffar mannen bredvid mig rätt i huvudet. Efter det blir allt tyst.

*
*

1361 var året som Valdemar Atterdag brandskattade Visby. Han kom med en armé av unga, starka och välutbildade krigsmän. Gotlands armé var, till skillnad från Valdemars, en klen styrka med pilbåge och spjut. Om dom hade tur fick dom en ringbrynja. Danskarnas armé var utrustade med rustning och armborst som lätt trängde igenom en bondes ringbrynja.

Hela Gotland samlades och lämnade sina fruar och barn för att dö en förfärlig död. Alla hjälpte till, även om man bodde i Roma eller i Hemse. Alla utom Visby innerstad. Dom stod uppe på muren med fina rustningar och bra vapen medan bönderna krigade för sitt liv.

*
*

Tystnaden varar i evigheter. Även om den bara varar i 30 sekunder så känns det som dagarna slutar gå och jordens eviga klocka stannat. Tystnaden bryts av tusentals hästar som springer i full galopp och tusentals män som skriker med en blodtörstig ton. Och där står jag, mitt i stunden som för evigt kommer vara historia, mitt bland dom gotländska bönderna, mitt i döden.

*
*

Danskarna som skulle döda hundratals bönder tvekade inte en sekund, för dom visste exakt vad dom skulle göra. 60 minuter senare stod Valdemar och hans armé utanför den stora bruna porten som ledde in till Visby innerstad. Dom fega stadsborna gav sig utan strid och öppnade porten. Nu hade Valdemar erövrat både bönderna och Visby.

*
*

Jag springer för mitt liv, jag springer för min fru, jag springer för mina barn, jag springer för min feighet. Jag springer mot kvarnarna ovanför hamnen. Jag känner adrenalinet pumpa ut i kroppen och ringbrynjan skaver mot kroppen. På vägen till kvarnarna möter jag gotländska trupper som kommer från striderna i Hejde.

Soldaterna är förtvivlade, rädda och skadade. Dom är på väg till Visby för omgruppering med dom andra gutarna. Soldaterna erbjuder mig att gå med men jag vill till kvarnarna för skydd från soldater och från den varma solen som gassar ner på mina sår. Dock vill jag också följa med gutarna till dom andra soldaterna och få komma hem till min fru och mina barn som jag har längtat efter.

**

Valdemar hade ställt fram tre stora tunnor som skulle fyllas med guld, penningar, pälsar och silver. Under hot om att Visbys stad skulle brännas ned om dom inte fyllde tunnorna inom ett dygn samlade stadsborna ihop sina dyrbarheter. I denna situation spelade det ingen roll om man var adel, präst, borgare eller bonde. Alla skulle lägga sina dyrbarheter i behållarna.

**

Nu är det nära. Jag ser dom tjärade taken på kvarnarna, min kropp är fortfarande väldigt stressad. Jag springer mot dörren och jag känner mig överlycklig för att jag äntligen har kommit fram, för att jag har överlevt.

Jag öppnar dörren och kliver in. Där inne står en trupp av danska soldater...